

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν και πρώτον δεικνύοντες χρόνον
την κλειστήν εσωθμην γην των Παρθενώνων.

Χίλια κ' ετηκόσια κ' έξη
κ' έλα χάνια Μπαρμπαλέξη.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—δπ' εθθείας προς έμει.
Συνδρομαί για κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ δ γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο .
Για τ ά ξ ένα δωας μέρα—δ ε κ α φ ρ δ γ κ α κ α λ ' ο τ δ χ ε ρ ι .

Πέμπτη του Μάρτη κ' εικοστή,
σχόλη του γένους χωριστή.

Ιερωνταίεσσα σόν ετηκόσια,
για κάλπαις πόλεμος και σμπάρα τόσα.

Τόν Πασμαζόγλου, βρε παιδιά,
ψηφίσατε τον με καρδιά.

Τι σάς λείπει ; τι ζητείτε ;
πώς κορδόνια δέν κρατείτε,
μήτε της Ελλάς κλαδιά ;
πώς τώ στήθος σας δέν πάλλει
με τ ά νέα σας παιδιά,
πούχουν ειλογιαί και πάλι ;

Φύσιν άλλάξατε νοσθράν
και όητε κάθς Μουσή,
πού την μεγάλην Έρωθράν
δρόχους την περγά ποιί.

Θαυμάστε τών ειλογιών τās εθγενείς δεμάς,
Κορδόνιας, Δεβιδαςος, φωνάζετε μ' έμάς.

* Ξενίνας της άρματοσιαίς
παράμερα ε' άφήσατε,
και' μητίε' μες' σίης' Ξευλήσιαίς
σσιήρας νά ψηφίσατε.

Καιρός δέν είναι σήμερα, προπάτορες, για κλάμματα,
για λόπαις και μουμουράς,
κ' έλάτε νά κολλησώμε' στη γάχη σας προγράμματα
κ' υπονηρίων μοθίας.

* Αφήσατε της άρματοσιαίς,
έλάτε' σ'α καλά σας,
και πάριε' πίσω της φτωχιάς
κ' έλα τ ά φάσκαλι σας.

Δέν είναι τώ Ρωμαιοί, προπάτορες, σάν πρώτα,
πού φρόνησε για τούς θεσμοίς και για τ ά καθιστώτα.

* Η ερωπάροχος' Ελλάς
των σήμερον' Ελλήνων
δέν είναι πλέον άγέλας
καλλίματος κρηήνων.

* Δοπρο για τόν Πασμαζόγλου, πού τ ά σ'να λείει σ'να,
κ' έχει νου, πού κάνει γόσσα,
μάχει και κοτητή την γλώσσα
κ' άμοροφιά και τόση γλώνα.

* Δοπρο για τόν Πασμαζόγλου, πούνα προκοπής κνηρήλη
και κηρηραχιά δέν θέλει.

* Δοπρο για τόν Πασμαζόγλου, πού την σκάφη λείει σκάφη,
και τόν πλοίτιο του λαμπρόν της καρδιάς του τώ χρυσάρι.
Τσοπρο σας για τέτοιον Γ'ιάννη γιωσιτικό και θαρραλέο...
δοπρο για τόν Πασμαζόγλου... τόπα και τώ ξαναλέω.

Ο Φασουλής με τόνον
στοδς Ισκαρους τών προγόνων.

Φ.—Πώς μ'ας θωραίτε, προγόνοι ; γιατί και τόρα πάλι
με θλίψη' μπρός μας φαίνεσθε και με σκυφτό κεφάλι ;
Μόσα σέ τόση λενθραιά
πώς δέν γελούν τ ά χελιη σας ;
γιατί δέν άντεχει βαρειά
τώ κάθε καρροφάλλι σας ;

Γιατί θλιμμένους σ'ας θωραδ
μ'ε' σίης' χαράς τούς χρόνους ;
γιατί δέν άεργετε χορδ
μ' έμάς τούς αποτόνους ;

Ποιά λέπη τάχα σ'ας λυπεί
και προχωραίτε συνοθραποί
σέ τούτη την' Ελλάδα,
της δόξης την κοιλάδα ;

Δὲν εἶναι τὸ Ρωμαῖκο, προπάτορες, ἐκεῖνο,
 ποῦ τόσταιλαν εἰς τὸ Δαρφί, στήν Κέρκυρα, στήν Τήνο,
 δὲν εἶναι πλέον οἱ Ρωμαῖοι καθὼς δὲν ἐγνωρίζετε
 καί με φτυσιαῖς καί φάσκελα καλά τοὺς στυροζῆσαι.

Δὲν εἶναι τὸ Ρωμαῖκο, ποῦ τρώμας, ἐτὸν Αἰμόν
 με ρήτορας λυγίς,
 δὲν εἶναι τὸ Ρωμαῖκο τῶν εἰρηνοπολέμων
 καὶ ἐκείνης τῆς φυγῆς.

Δὲν εἶν' ἐκεῖνο, πρόγονοι, ποῦ κάθε μπουρμπουλήθρα
 καὶ κάθε λόγο' πιστεὺε στωμίλου περπερήθρα.
 Δὲν εἶναι πλέον ἡ σοφή
 τῶν λόγων παραμάννα,
 ποῦχε τὰ λόγια γῆρ τροφή
 καὶ τῆς ἐρήμων μάννα.

Δὲν εἶν' ἐκεῖνο, πρόγονοι, ποῦ μόνο γῆρ ρουφεῖ
 περήμενε τὸ δόστυχο ἢ ἀλλόξῃ τὸ Νιοβλέτι.
 Δὲν εἶν' ἐκεῖνο, πρόγονοι, τὸ τρεῖς ἀνάθεμά το,
 ποῦ μετ' σιτοὺς πόθους τοὺς ὤηλοδς
 ξεγυθοὺς τοὺς ἀρματωλοδς,
 καὶ προσκυνθοὺς μοναχὰ τοὺς κλέφτας ἕως κάτω.

Δὲν εἶν' ἐκεῖνο τὸ χαζὸ,
 τὸ πρόστυχο καὶ τὸ πεζὸ,
 ποῦ γῆρ στομάχ' ἄλλοιως
 χωρὶς πατρίδος φρόνημα,
 καὶ δὸς του καὶ ἑμγάλονε
 σὲ τέλματα δυσώνυμα.

Δὲν εἶν' ἐκεῖνο, ποῦ συχνὰ τὸ σκόπιζαν φροσῆρες
 καὶ μόνο γῆρ τῆς ἐκλογαῖς ἐμάνειτο φρενήρες,
 ποῦ γῆρ τὸν τύπο γιόρωταε τὴν Ἐθνική του Σχολῆ
 καὶ ἤθελε με τοὺς Ἰσκιους σὰς νὰ πάη μετ' στήν Πόλι.

Δὲν εἶν' ἐκεῖνο τώρα παῖ,
 ποῦχε πολλὴ παλαιανθρωπιὰ,
 μεγάλας κλοῦθριας κεφαλαῖς
 καὶ μόνο του καμάρι
 νὰ τραγουδῆ στῆς Ἀθλαῖς
 με δίσκο διακοσιάρη.

Δὲν εἶν' ἐκεῖνο ποῦλες πῶς μόνος βίος εἶναι
 τὸ πλοῦσιε, τὸ ξάπλωνε, τὸ τρώγε καὶ τὸ πίνε.
 Τώρα μετῆλλαξε καὶ αὐτὸ τὰς πρότας τὰς χυδαῖας
 καὶ ἔλεινας ἰδέας.

Τώρα καὶ πᾶς ἰθαγενῆς καὶ ἀλλόφυλος τὸ βλέπει
 πῶς ἔκανε περπατησιὰ,
 καὶ τῶν προγόνων ἡ φτυσιὰ
 καὶ ἡ μούτιεα δὲν τοῦ πρέπει.

Τώρα χωρὶς ρητορμαῖς καὶ Συναγμάτων ῥάκη
 σὲ νέο δρόμο' μπήκε,
 τώρα μετὸν Κορφαῖτη μας καὶ μετὸν Ἀνημητράκη
 τὴν τυχῆ του τὴν βροῆκε.

Ποῖος δὲν βλέπει τὴν Ἑλλάδα,
 τὴν ποτὲ φενοφυλλίδα,
 σὰν τοῦ μύθου τὴν χελώνα

νὰ πετᾷ σὲ μεγαλεῖα;
 ποῖος εὐδὴν αὐτοβόλωνα
 δὲν κυτᾷ τὴν Θεσσαλία;

Ποῖος δὲν βλέπει νέον κράτος με πραγματικὰς θυσίας,
 καὶ ἐκλογαῖς οὐνεροπόλους
 νὰ πιστεῖτον καὶ σὲ Σκόλους
 καὶ Σιγατοὺς σὰν τῆς Πρωσίας;

Ποῖος Ρωμηὸς μπουμπουσιμένος
 δὲν κυτᾷ εἰς νέον γένος
 πᾶλλον ἐξ αἰσθηματος
 καὶ ὄψηλο φρονηματος;

Ποῖος' μπορεῖ νὰ πῆ πῶς βλέπει σὰν καὶ πρῶτα φαμφαρόνους
 φρουσκαμένους σὰν μαλόνια;
 ποῖος δὲν βλέπει τοὺς συγχρόνους
 νὰ φορεῖωνται γαλόγια;

Ποῖος' στὰ κουτουροῦ φωνάζει
 μετὸ δίκιο σὰν πηγοῖνε;
 ποῖος' στὸν καρφερὸν συγχάζει
 καὶ ἔποστράτηγος δὲν βγαίνει;

Ποῖος διαβάει λόγους ἔργων καὶ προγράμματα ποικίλα,
 καὶ κυτᾷ εἰς σὰν καθῶνι
 σκόρπια τῆς ἐληθῆς τὰ φύλλα,
 ξεφτισμένο τὸ κορδόνι;

" Ἀλλαξὰν τὰ τώρα χροῖα,
 νέα ῥάτσι' μπρὸς σὰς στέκει...
 τῆφλα πᾶχον τὰ μηλιόγια
 'μπρὸς οἱ Μάνλιχερ τοῦφεκι.

Ποῖοι γεραιροῦν σὰν καὶ πρῶτα
 κᾶν ἐλευθεροῖ κᾶν δοῦλοι
 τοῦ Κανάρη τὰ μπουροῖα
 καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ Μισοῦλη;

Σήμερα Βουλκὰν καὶ Γιάφρο, τώρα κράτος καὶ ὄχι φέσια,
 τώρα στρέψιμα με τᾶξιν καὶ ὄχι συρφετὸς ἀγέλης...
 ποῖος θυμάται τώρα Διάκο, ποῖος θυμάται Παππαφλέσσα
 'μπρὸς' στὰ τρώπαια τοῦ πρῶν' Ἠγουμένου τῆς Πεντέλης;

Ποῖος χαριετήρας δὲν κυτᾷ καὶ πρεσβυτῶν καὶ νέων
 με φρόνημα γενναῖον;

Ποῖος τὴν Ἑλλάδα δὲν κυτᾷ σφραγίσαν Ἀμαζόνα
 νὰ καταφθάνη σὰν δορκὰς ἀπὸ τὸν Μαθαθῶνα;

Ποῖος ἐξημέρωσιν ἠδὸν δὲν βλέπει μὴ χαρὰ;
 ποῖος τῶν προγόνων ἐξυμνεῖ τοὺς χρόνους τοὺς προστέχους;
 μόνο ποῦ πέφτον κοιμπουραῖς στὸς δρόμους φανερά
 καὶ ἔποψηφλιν πρόσωπα λαοπόνωνται στὸς τοίχους.

Ποῖος δὲν τὴν βλέπει νὰ γεννᾷ πεζοὺς καὶ βαββαλάρηδες
 καὶ τρεισπέρους Ἡρακλεῖς καὶ Κροταγερακάρηδες;
 Τὰ παλαιὸν Βασιλεῖον
 σχεδὸν ἐλησημονήθη,
 καὶ ὄπο πυρφόρον ἦλιον
 ἄλλο καινὸν ἰδρῶθη.

Τὸν Πέσμαζόγλου, ἔρε παιδιὰ,
ψηφίσατέ τον μὲ καρδιά.

Καὶς κάθε προσυ γὰς προγονικῆς δομῆς
ἠδρόσθη κράτος ἐθγενεῖς καὶ θεμιτῶν μὲ πείρας,
ἠένος ἠλιουστλάτικος καὶ Στέμμα τὸ κοσμοῖ
ἠὲ βέλτιστοι καὶ οἱ κρῆτιστοι κινδύουν τὴν πορφύραν.

Πατὴρ πατὴρ ἀναφανεὶ
καὶ καθεμῆα φρατρία,
πατὴρ τὰ στήθη τῆς δονεῖ,
παντοῦ φιλοπατρία.

Ἐγὼ τὴν βλέπω σήμερα παρθενικὴν Παλλάδα
καὶ μέλπον τὴν γλαυκώπιδα χοροὶ πολυμαθῶν...
παντατὴν μεγαλόφωνα καὶ ἰδανικῆν Ἑλλάδα
ἠθήσκων μᾶς ἀπεκάλυψε καὶ ὁ μακαρτικὸς Θῶν.

Ὁ νόσμος δὲν καθέσθαι
τὴν σήμερον, μὲ σπένδει
πρὸς παρόδον σὰν σούστα
καὶ ἄτομομπλ ταχῶς,
καὶ ἄλλῶσαν τὰ γούστα
τῆς πρῶτης ἐποχῆς.

Σμερθῆτε, πατριῶται,
ποῦ πίνετε καὶ τρώετε,
ὅποιον εἶχε τότε
γὰρ τὴν Ἑλλάδα πόθων
ὁ Βαυαρικός Ὁθῶν,
καὶ σήμερον ὁ Θῶν,
ὁ δὲν παρὰ ποθῶν
ὡς πρῶτον ἀγαθῶν
καὶ μόνον βοηθῶν
πρὸς μέρφωσιν ἠθῶν
καὶ ἐγχεῖσταιν παθῶν.

Πῶς τὸς θεωρεῖτε, πρόγονοι, τοὺς νέους Μωσοεῖς;
Κορδόνταρος, Λεβιδάρος, φωνάζετε καὶ οἰεῖς.
Ἄκουσθε ἐσπρηνητὸ καὶ κουμπουράρος βρόνταρο,
κνιτῆς τὸν Κορφάταρο, τὸν Τζῶρητῆ μᾶς τὸν Κόνταρο.
Καὶ τοῦτος ἀπεφῶσισε, προπονητὸς μεγάλιοι,
νὰ βγῆ σὲ μπαλιωνάμου του καὶ λόγο νὰ μᾶς βγάλῃ.

Ἄστε τὸν τὸν Καρυβαῖο,
τὸν κορυμὸ μᾶς, τὸν ὠραῖο.
Πορὸς ἀπ' ὄλο τὸ λεροδοῖ
τέσσα ρήματα ὀκουδοῖ,
καὶ θὰ πῆ γὰρ τὸ μαμίνι
τῶν ὄνελων καὶ τῶν πόθων
διὲ πάντοτε θὰ μείνη
κλάσμα πολιτείας νόθων;

Τῆς ἐλῆς τὸν στέφει κιάδος...
ἴθιτε τὸν πῶς τῆς Ἑλλάδος
τὰ σουδάρα νινᾶει
καὶ ἔξω δεῦρο τῆς φωνάζει.

Συντριβήτῶσαν ὄρθαι
τῶν ἠλεσιῶν βαρβάρων,
ἔξω Λάξας παρθεῖ,
ψήφισε μετὰ λαθάρων.

Πῶς τὸς θεωρεῖτε, πρόγονοι, τοὺς νέους Μωσοεῖς;
Κορδόνταρος, Λεβιδάρος, φωνάζετε καὶ οἰεῖς.
Κνιτῆς καὶ τὸν Ράιλαρο, ποῦ σφίγγεται νὰ κᾶνη
τὸν γέρο Νελληγγᾶνη.

Καὶ τρώει σ' ὄλαις τῆς μερῆς,
παντοῦ τοῦ ἀνώνυμ βῆμα,

καὶ διακόπτουν κουμπούριαις
τῶν λόγων του το γῆμα.

Αὐτός δὲν κάνει τὸν Δανιή,
μὰ κρέχει νύκτα μέρα,
καὶ κάθε λόγος του βρογῆθι
κ' ἀδιάκοπη φοβέρα.

Τοῖσφι βέλη σκαπτικὰ
ἔσιος ἀνιπάλους μύρια,
κ' ἄμειλικτος εἰς εἰδικὰ
τοῖς στέλλει Δικαστήρια.

Ἄς ἔξη δόξαν ὁ ποιμὴν
κ' ὁ τιμωρὸς τοσπάνης...
νέος ἐπέφανεν ἡμῖν
ὡς εἶδος Ντιληγγάννης.

Ὁδὸ μὴν δὲν ἱεραβίασε κ' ὁ Μήτορος σοβαρὰ
τὴν χάσκουσαν Ἑλλάδα
δὲν μυγδαλαῖς ἐρπύταρε κ' αὐτὸς καμμηρὰ φορὰ
μὲς στήν Ἀμαλιάδα.

Πῆγε μέσα στήν Ἡλιαίη
κ' εἶπε σήματα σπουδαία,
ἤγηε καὶ στήν Θεσσαλία
κ' ἔπεισε βροχὴ γαυθαία.

Μὰ σ' αὐτὸ λόγου του τὴν εὐμὴν ἔχασε σὰν Ἰσηρὸς
εἰς τῆς Κορώνης ἦτο σανιδόφρατος φρουρὸς,
καὶ τὴν σκοφάρα ξαναβάζει, πρόγονοι μου σκευρωποί,
κ' ἔδω λόγα τοῦ ξεφεύγουν, ποῦ δὲν θέλει νὰ τὰ πῆ.

Ἐκανε παντοῦ φιοῦρα
κ' ἀεπιρρόδοσπος ἱβήνηε,
μὰ στήν Πάτρα κἀπος σκούρα
μὲ τοῖς Ρουφικὸς τὰ βρήκε.
Πλὴν καὶ τούτους ἀνηθίκους
τοῖς ἀνόμασε πιθῆκους.

Πῶς τοῖς θωρεῖτε, πρόγονοι, τοῖς νέους Μουσαῖς;
Κορὸ ὄναρος, Δελβάρου, φρονίζετε καὶ οἷς.
Πῶς τὴν θωρεῖτε, πρόγονοι, τὴν νέαν μας Ἑλλάδα,
ὅπου μὲ σκίεφρον εἰσὸν
σφίγγει τῆς δόξης τὸν κορμὸν
ὡσὰν περικοιλιάδα;

Πῶς μὰς θωρεῖτε, πρόγονοι, παχοὶ καὶ φουκαράδες,
ὅπου δὲν ἔξορα ἔβουλα νὰ κάτετε παρῶδες;
Καὶ πῶς τὰκούηια, μαχηταί,
τὰ νέα νικητήρια,
ποῦ δὲν ἐπαίλατε ποτὲ
μὲς σ' αὐτὰ χρηματιστήρια;

Μὰ σήμερα χωρὶς λεπτὸ
δὲν γίνονται τὰ κλέη,
καὶ μήτε πρόγονο σελτὸ
κανέναν δὲν σὲ λέει.

Πῶς μὰς θωρεῖτε, πρόγονοι, μὲ στόμα κεχρῆνός;
πάψετε νὰ μὰς βλέπατε,
καὶ νὰ οἷς βλέπη γυρῆται
κάθε σημερινός.

Ὡς δὲν ἀνάξια τιμῆς
καὶ θανασμοῦ οἷς κλαίμε,

καληπροσυχάζομε κ' ἔμειε
προγόνους νὰ οἷς λέμε.

Πῶς μὰς θωρεῖτε, πρόγονοι;... μὲ οἷς καιρὸ δὲν χάνομε,
κ' ἄλλους ἀξιους τοῦ λοιποῦ προπάτορας θὰ κάνομε,
ποῦ μὲ τοῖς νῦν ἀγωνιστὰς
ἢ ὁράεις τὸν συνάδει,
κοντολογῆς χρηματιστὰς
σὰν τὸν Σεφεριδῆ.

**Ἡ παραμονὴ τῶν ἐκλογῶν
καὶ τῆς ἀνελλιπῆτος ἀγῶν.**

II. — Ἐκλογαῖς, γιορτὴ τῆς Δαύρας,
Δάξαρου ἀναστῆμένος,
μπαῖ μὲ τὸν δὲ παλῶρα,
μποῦμ αὐτὸς ὁ μεθυσμένος.

Ἐκλογαῖς, δοξολογία,
τρῆλλα πατριωτισμοῦ,
καὶ κατάλοιπος κ' ἀργία
κάθε τόμου κ' ἰθυσμοῦ.

Μπαῖμ ἰδῶ καὶ μποῦμ ἐμαί,
τῶν Βαγῶν Κυριακῆ.
Σὲ κεντῶ κ' ἐγὼ σφραγῶν,
ὁ πατριεῖ τῶν ἐκλογῶν.

Μιρὸς σὲ κάλπαις πῆς ὀρομαία
μὲ τῆς Δαύρας τὴν σημαία,
καὶ μ' ἐκείνην ἐκλογαῖς
κουμπούραδες ἐκλογαῖς.

Καὶ σ' αὐτὸν κεντῶ τὸν Πανέλλησιον ἀγῶνα
κ' ἔρχεται κ' ὁ Κουτουλιεῖς μὲ ἀπὸ τὸν Μαρσῶνα,
καὶ σὲ πότνια, γελῆς
καὶ μὲ τὰστρα κουτουλιεῖς.

Ἐκλογαῖς, ἐλθαῖς, κορδοῖνα, παντοῦ πόλεμος φρικτός,
φθάνει τώρα κ' ὁ νυμφίος ἐν τῇ μέσῃ τῆς νυκτός,
καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, δὲν ἐθῆσαι γενηγοῦντα,
πλὴν ἂν ἀξίος ἐν εὐρη βλακωδῶς ἀεγοποροῦντα.

Φ. — Στὸν σελτὸ τὸν Πατριάρχη σ' ἔξορκίζω καὶ στὸν Ρῆμ
δῶσε καὶ σ' αὐτὸν κ' ἐκείνον, Περικίτε μου κολλήγα.
Καὶ σ' τὴν περιεφραλαία σ' ἔξορκίζω τὴν παιρὰ
τοῦ ποτὲ Ἐκλοκοτρῶνη
ψήφιος καὶ τὴν Ἐλρὰ,
ψήφιος καὶ τὸ Κορδῶν.

Ἄλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ τὰ χωρατὰ ν' ἀφήσης,
τὸν Πεσμαζόγλου σοῦ ζῆτῶ νὰ τὸν χρυσοσηφίσιος.
Αὐτός, βρὲ Περικίτε μου, δὲν κάνει τὸν Μεσοσία,
μήτε προβάλλει τῆς Ἀρχῆς ἐπίδοξος Νυμφίος...
τὸν Πεσμαζόγλου ψήφιος, σοῦ λέω δημοσίως,
τὸν Πεσμαζόγλου ψήφιος, σοῦ λέω καὶ κρυφίως.
Μὰ καὶ τὸν Δοῦμα ψήφιος καὶ τὸν Σκουζὲ μὲ ζῆλο
κ' ὅσους γνωστοὺς ἀράδεσασ' σ' αὐτὸν περασμένο φύλλο.

II. — Τοῖς προπάτορας θ' ἀφήσω
καὶ θὰ πᾶν νὰ ψηφίσοι,
μὰ πρὶν πᾶν μὲρὸς σ' τῆς κάλπαις μὲ μαχαίρη καὶ κουμποῦρη
νὰ καμπεῖσας, σκευλομοῦρη.